

РЕШЕНИЕ

№ 14703

гр. София, 16.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 29 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: КАЛИНА КР. ФИЛИПОВА

при участието на секретаря ВАЛЕНТИНА ВЛ. МИЛОВАНОВА
като разгледа докладваното от КАЛИНА КР. ФИЛИПОВА Гражданско дело
№ 20211110143529 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Образувано е по подадена искова молба от „..... АД, ЕИК с предявени обективно кумулативно съединени установителни искове с правно основание чл.422 ГПК вр. 430 ал.1 и ал.2 ЗЗД и чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 9 ЗПК срещу М. А. Д., ЕГН *****, и С. М. Д., ЕГН *****, за признаване за установено, че ответниците дължат солидарно на ищеца сумата от 10649,41 евро, представляваща неизплатена главница по договор за банков кредит №..... г. ведно със законна лихва от 25.11.2020 г. до изплащане на вземането, договорна лихва в размер на 10464,70 евро за периода от 18.08.2011 г. до 18.08.2020 г., договорна лихва в размер на 255,40 евро за периода от 13.03.2020 г. до 13.05.2020 г., наказателна лихва в размер на 8061,80 евро за периода от 19.04.2011 г. до 12.03.2020 г., наказателна лихва в размер на 671,97 евро за периода от 14.05.2020 г. до 18.08.2020 г., законна лихва в размер на 289,90 евро за периода от 19.08.2020 г. до 24.11.2020 г., разноски за връчване на покани в размер на 144 лв., за които е издадена заповед за изпълнение въз основа на документ по чл.417 ГПК по ч. гр. дело № 58521/2020 г. по описа на СРС, 29 състав.

Ищецът „..... АД твърди, че на 10.01.2011 г. е сключил Договор за банков кредит с ответниците, въз основа на който им е предоставил сумата от 10 700 евро с краен срок за погасяване – 18.01.2021 г. Погасяването на кредита следвало да се извърши на 120 равни анюитетни месечни вноски, всяка от които в размер на 184,66 лева, дължима 18-то число от съответния месец, считано от 18.02.2011 г. до 18.01.2021 г. Поддържа се, че ответниците преустановили редовните плащания, считано от 19.04.2011 г., просрочието било общо 3509 дни към 24.11.2020 г., като просрочени били общо 113 бр. месечни вноски по главницата и 109 бр. вноски по договорната лихва. Правният интерес от предявените искове ищецът обосновава с подаденото от ответника възражение по чл. 414 ГПК срещу издадената за посочените суми в негова полза заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК.

В срока по чл.131 ГПК ответниците са депозирали отговор на исковата молба, с който оспорват исковете по основание и размер. Оспорват сумата да е била реално усвоена, тъй като била съотнесена за погасяване на съществуващи задължения на двамата ответници по договор за кредитна карта от 09.10.2008 г. на С. Д. и договор за кредитна карта от 09.09.2005 г. на М. Д.. Оспорват размера на задълженията за главница, лихви и разноски, като твърдят, че същият не отговарял на описаните в погасителния план вноски. Поддържат, че за един и същи период била начислявана възнаградителна лихва и наказателна лихва за забава, което било анатоцизъм. Не ставало ясно как е изчислил ищецът размера на тази лихва и върху каква главница за всеки един лихвен период. Релевират възражение за неравноправни клаузи в договора, посочени в раздел II, т.4, т.10 от договора и т.1.1, б.„а“, т.4.4, т.4.7, т.4.12.1, т.5.2, т.6.1, т.10.1 б. „в“ и т.17.т.1 б.„б“ от Общите условия към същия. Поддържат, че в договора и ОУ не били посочени обективните обстоятелства за изменение на лихвата, както и алгоритъм за изчисление на БЛП и методиката, въз основа на която се променя лихвения процент по кредита. При условията на евентуалност релевират възражение за изтекла погасителна давност, считано от падежа на всяка вноска. Молят за отхвърляне на исковете. Претендират разноски.

Съдът, като съобрази събраните доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

По реда на чл. 417 и сл. ГПК срещу ответниците в полза на ищеца е издадена заповед за изпълнение въз основа на документ по чл.417 ГПК за техни задължения по договор за банков кредит №..... г. в исковия период. Установи се, че исковата молба е постъпила в съда в законоустановения срок, след подадено от ответниците възражение по реда и в срока по чл.414 ал.1 ГПК, поради което предявените искиви претенции са допустими.

По исковете с правно основание чл. 422 ГПК вр. 430 ал.1 и ал.2 ТЗ вр. чл. 9 ЗПК и чл. 92, ал. 1 ЗЗД:

За основателност на исковата претенция в доказателствена тежест на ищеца е да установи пълно и главно наличието на валидно сключен договор за кредит с ответниците, предоставяне на заемната сума на ответниците; уговореният начин за усвояване и връщане на усвоените суми и падеж на уговорените дължими вноски за връщане на заема, както и че банката е упражнила потестативното си право да обяви кредита за предсрочно изискуем, за което е уведомила длъжника, а по претендираната наказателна лихва – да докаже наличието на неустойчно съглашение и размера на уговорената неустойка. Във връзка с възражението за давност, релевирано от ответника, ищецът следва да докаже, че са били налице обстоятелства, довели до спиране или прекъсване на погасителната давност. Следва да установи, че процесните клаузи от договора и ОУ са индивидуално уговорени или не нарушават значително равновесието между страните и не накърняват добрите нрави. По възражението за изтекла погасителна давност ищецът следва да установи настъпването на обстоятелства, обуславящи основание за спиране или прекъсване на погасителната давност по смисъла на чл. 115 и чл. 116 ЗЗД.

При доказване на тези обстоятелства в тежест на ответниците е да докажат възраженията си /правоунищожавачи, правоизключващи или правопогасяващи/ срещу съществуването на вземанията, респективно срещу изискуемостта им, както и плащане.

Съгласно чл. 430, ал. 1 ТЗ, с договора за банков кредит банката се задължава да

отпусне на заемателя парична сума за определена цел и при уговорени условия и срок, а заемателят се задължава да ползва сумата съобразно уговореното и да я върне след изтичане на срока. Според чл. 430, ал. 2 ТЗ заемателят заплаща лихва по кредита, уговорена с банката. Договорът за банков кредит се сключва в писмена форма. Между страните не се спори и от представеното по делото заверено копие от договор за банков кредит №..... г. се установява, че по силата на същия ищецът като кредитор е предоставил на ответниците /като кредитополучатели/ кредит в размер на 10 700 евро за погасяване на съществуващи задължения по договор за кредитна карта с №09.10.2008 г. на С. Д. по договор за кредитна карта с № г. на М. Д. и погасяване на съществуващи задължения по сметка с IBAN, водена на името на М. Д.. Срокът за издължаване на кредита е бил определен до 18.01.2021 г., като съгласно т.4 от раздел II от договора, кредитополучателят се задължава да заплаща на банката годишна лихва в размер на базовия лихвен процент на банката за евро, увеличен с надбавка от 8,51 пункта, като към датата на сключване на договора БЛП на банката за евро е в размер на 7,99 % годишно. В т.5 от раздел II от договора е уговорен ГПР в размер на 18,78 %, с посочване на общата сума, дължима от кредитополучателите в размер на 22393,33 евро. Към договора за кредит е представен погасителен план, съобразно който длъжниците са се задължили да погасяват кредита на месечни вноски в конкретно определени размери на главница и лихва. Според т.10, раздел II от договора, просрочените плащания се олихвяват с договорения в т.4, раздел II лихвен процент, плюс наказателна надбавка в размер на законната лихва и банката има право да обяви кредита за предсрочно изискуем при просрочени плащания или да увеличи размера на лихвения процент по кредита, вкл. надбавката. В договора изрично е посочено, че с подписването му кредитополучателят декларира, че са му представени и е и запознат с Общите условия на банката за кредити на физически лица и приема прилагането им при уреждане на отношенията между него и банката във връзка със сключване и изпълнение на договора.

От предмета на процесния договор, страните и съдържанието на правата и задълженията, съдът прави извода, че е налице сключен договор за потребителски кредит по смисъла на чл. 9 от Закона за потребителския кредит. Процесният кредит е отпуснат на ответниците като физически лица и представлява предоставяне на финансова услуга по смисъла на § 13, т. 12 от ДР на ЗЗП, а самите ответници имат качеството на потребители по смисъла на чл. 9, ал. 3 ЗПК, както и по смисъла на § 13, т. 1 от ДР на ЗЗП, щом са го получили като физически лица, ползващи кредита извън рамките на своята търговска или професионална дейност. Те са потребители и по смисъла на чл. 2 буква "б" на Директива 93/13/ЕИО относно неравноправните клаузи в потребителските договори и се ползва от потребителската защита по тях, а също и по смисъла на чл. 3, б. "а" от Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и Съвета, намираща приложение в защитата на физическите лица, страна по договори за

потребителски кредити с банки.

Данните по делото сочат, че изискуемата от [чл. 10, ал. 1 ЗПК](#) писмена форма за сключването на договор за потребителски кредит в случая е спазена. Изпълнени са и изискванията за валидност на този договор, визирани в [чл. 11, т. 7, 9, 11 и 12, вр. чл. 22 ЗПК](#), тъй като общият размер на кредита и условията за усвояването му са изрично описани; както и лихвеният процент, условията за прилагането му, посочен е размерът на базовия лихвен процент, включен в образуването на възнаградителната лихва (7,99%), ведно с надбавката от 8, 51 пункта. Действително тази лихва не е уговорена като постоянна, а променлива величина и условията за нейната промяна, визирани в чл. 10 от договора, както и в чл. 4, 4. 7, 4.12.1 от ОУ, даващи само на банката възможност за едностранна корекция на базовия лихвен процент и лихвената надбавка, представляват неравноправни клаузи, които не могат да намерят приложение в отношенията на страните, но това не се отразява на валидността на първоначалния договор, доколкото, видно от представеното извлечение от счетоводните книги на банката и заключението по съдебна счетоводна експертиза, неоспорено от страните, което съдът кредитира като обективно и компетентно изготвено, се установява, че банката не е упражнила правото си едностранно да променя базовия лихвен процент по договора и същият е приложим в първоначално уговорения размер на 16,50 % за целия срок на договора. Не на последно място съдът позовава извода си за валидност на първоначалната клауза, определяща размера на лихвения процент и нейната приложимост към отношенията на страните за целия срок на договора, на становището на ВКС, което напълно споделя, изразено в [решение № 92/09.09.2019 г. по т.д. № 2481/2017 г., II т. о., според което произтичащата от чл. 146, ал. 1, вр. чл. 143 ЗПК](#) нищожност на уговорката в клауза от договора, даваща право на банката – кредитор да промени едностранно лихвата по кредита при промяна на БЛП, не обуславя нищожност и на уговорката в същата клауза за заплащане от кредитополучателя на договорна лихва в размер, формиран като сбор от БЛП с точно определен към датата на подписването на договора размер в проценти и договорна надбавка.

Настоящият състав намира, че в случая е спазено поставеното от [чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК](#) изискване за посочване на годишния процент на разходите (ГПР) по кредита и общата сума, дължима от потребителите, изчислени към момента на сключването на договора за кредит, като са взети предвид допусканията, използвани при изчисляване на ГПР по определения в [приложение № 1 към ЗПК](#) начин. Действително процесният договор не съдържа описание на взетите при горното изчисление допускания, но в общите условия на банката ясно и изчерпателно са посочени компонентите, които са включени при определянето на ГПР, а в договора на страните те са категорично и недвусмислено посочени в процентно изражение и като глобална сума, предвид което липсата на данни за взетите предвид допускания сама по себе си не би могла да попречи на потребителя да прецени обхвата на своето задължение и неговата

икономическа тежест, както и да го съпостави с предложения на други кредитни институции, а също и при необходимост да се откаже от договора. Нормата на [чл. 19, ал. 4 ЗПК](#) е приета след сключването на процесния договор, но кредитодателят е определил ГПР, вместващ се и в тези ограничителни рамки.

Съгласно [чл. 121 ЗЗД](#) солидарност между двама длъжници възниква по силата на закона или ако е уговорена между страните. Солидарна отговорност може да уговорена и по договор за заем. Доколкото договорът за заем е реален договор, солидарна отговорност е уговорена, когато две лица са получили паричната сума общо, т. е. без разграничение каква част поема всяко едно от тях и независимо от това на кое от тези лица е предадена фактически. Изводите за възникване на солидарна отговорност следва да се основават и на уговорката относно поетото задължение за връщането на сумата - дали кредиторът може да претендира пълния размер на предоставения заем от всеки един от длъжниците или всеки длъжник отговаря пред кредитора за определена част от задължението/ така [решение № 24 от 3.04.2013 г. на ВКС по т. д. № 998/2011 г., I т. о., ТК/](#). Анализирайки отделните уговорки на процесния договор съгласно критериите на [чл. 20 ЗЗД](#) с оглед систематичното им място в договора и във връзка едни с други, като всяка една се схваща в смисъла, който произтича от целия договор, с оглед целта му, обичаите и практиката и добросъвестността процесния договор, съдът намира, че ответниците са солидарни длъжници по договора за банков кредит. За да достигне до този извод, съдът взе предвид, че в договора е предвидено ответниците да получат кредита общо, като задълженията им за връщане на дължимите суми по него не са разграничени, а поети заедно от тях. Съотнесени към настоящия договор за кредит, горните принципни правни положения обосновават извода, че той е валиден и подлежи на изпълнение, като кредиторът-банка има право не само да си възстанови дадения заем, но също така да получи възнаграждение за дадената финансова услуга в размера на уговореното, както и валидно уговорената наказателна лихва за забава на просрочията до обявяването на предсрочната изискуемост на кредита, а също мораторна лихва за забава върху главницата от този момент насетне, до образуването на заповедното производство и законна лихва за забава от датата на образуването на последното-до окончателното изпълнение. Обстоятелството, че в процесния договор не се съдържа методика за изчисляване на референтния лихвен процент, съгласно [чл. 33а ЗПК](#), също не е основание за отказ за заплащане на възнаградителната лихва, формирана с участието на тази величина, т. к. поставящата това императивно изискване разпоредба на [чл. 11, ал. 1, т. 9а от ЗПК](#) е в сила от 2014 г., т. е. не е съществувала към момента на сключване на обсъждания по делото кредитен договор на страните.

По делото е изслушано и прието като неоспорено заключение по съдебно счетоводна експертиза, от което се установява, че сумата от 10 700 евро е усвоена от кредитополучателите чрез превод по посочена банкова сметка. Вещото лице е

посочило, че със сумата в размер на 3871,79 евро е погасено задължението на ответника С. Д. по кредитна карта, със сумата в размер на 5996,92 евро е погасено задължението на ответника М. Д. по кредитна карта, а с остатъка от сумата по кредита са погасени 214 евро комисионна за управление и 20,45 евро такса за разглеждане на искане за кредит. Вещото лице посочва, че за периода 18.02.2011 г. до 18.08.2011 г. ответниците са погасили сума в размер на общо 956,04 евро вноски по лихва и сумата в размер на 50,58 евро главница, като след това са преустановили плащанията. Общият размер на непогасената главница според вещото лице е 10649,40 евро, договорната лихва е в размер на 10 465,21 евро за периода от 18.08.2021 г. до 18.08.2020 г., а наказателната лихва е в размер на 8733, 77 евро, от които за периода от 19.04.2011 г. до 12.03.2020 г. сумата в размер на 8061,80 евро, а за периода 14.05.2020 г. до 18.08.2020 г. сумата в размер на 671,97 евро, изчислена като сума от договорения лихвен процент плюс наказателна надбавка в размер на законната лихва. Според посоченото от вещото лице, по претенцията на ищеца непогасена е и сумата в размер на 255,40 евро наказателна лихва, начислена за периода 13.03.2020 г. до 13.05.2020 г. Видно от заключението, дължима от ответниците е и сумата в размер на 289,90 евро, представляваща мораторна лихва върху претендираната главница, начислена за периода 19.08.2020 г. до 24.11.2020 г.

Според посоченото от вещото лице, при извършената проверка се установява, че банката е прилагала за целия срок на договора ГЛП в размер на 16,50 %, който не е променян. При изчисляването на наказателна лихва в случаите на допуснати просрочия, е приложен годишен лихвен процент в размер на 26,50%, който също се е запазил непроменен в срока на действие на договора за кредит и е формиран според първоначално уговореното в него. Наказателната лихва, видно от заключението на вещото лице, е начислена върху размера на само на вноските за просрочени главници, не и върху вноски за просрочени лихви.

Неоснователни са възраженията на ответниците за нищожност на договорните клаузи, с които се уговаря наказателна лихва и комисионна за управление на кредита. Наказателната лихва обективно е неустойка по чл. 92 ЗЗД и при договорите за кредит, при които дължимата предстация е пари, неустойката винаги се счита за уговорена за забавено изпълнение, защото на основание чл. 81, ал. 2 ЗЗД, това, че длъжникът не разполага с парични средства за изпълнение на задължението, не го освобождава от отговорност. Не е налице въведеното основание за нищожност по чл. 143, ал. 1, т. 5 ЗЗП в редакцията към датата на подписване на договора, а именно ДВ бр. 99/2005 г., защото уговорената неустойка не е необосновано висока като обезщетение за забавено изпълнение. Уговорено е плащане на неустойка при забавено плащане на вноската за главница в размер на договорения лихвен процент за редовен дълг с надбавка 10%. В резултат полученият размер на неустойката е 26,50 % на годишна база. Този размер цели както да обезщети банката за нанесени вреди, които тя се освобождава да доказва

по вид и размер с уговорката, така и да стимулира длъжника да изпълнява и да го санкционира при неизпълнение. Надбавката от 10 % съответства по размер на законната лихва при забава на парични задължения по [чл. 86 ЗЗД](#), която се прилага за всички субекти, и от законодателя е приета за размер, достатъчен да обезщети вредите от такова неизпълнение. Неоснователно е възражението на ответниците за начисляване на наказателна лихва върху размер на просрочена възнаградителна /редовна/ лихва. От заключението на вещото лице се доказва, че банката е начислявала неустойка за забава само върху размера на забавените вноски за месечни главници, а не и върху размера на забавените месечни вноски за лихви. За това няма наличие на анатоцизъм при изчисляване на вземането за наказателна лихва.

Кредитът не е обслужван редовно и е обявен от банката за предсрочно изискуем на 19.08.2019 г. по отношение на С. Д. и на 17.09.2019 г. по отношение на М. Д., което кореспондира с предвиденото в процесния договор по чл. 10 нейно право за това, при забава на което и да е изискуемо задължение на кредитополучателя към банката, считано от датата на настъпване на неговата изискуемост.

Ответниците са релевирали своевременно с отговора на исковата молба възражение за изтекла погасителна давност, считано от падежа на всяка погасителна вноска, по което съдът намира следното:

Съгласно най-новата практика на ВКС, обективизирана в решение № 50173/13.10.2022 г. на ВКС по гр.д. № № 4674/2021 г., ГК, III г.о., съществуващото в практиката противоречие досежно началния момент, от който започва да тече давностният срок за вземания за главница и/или за договорни лихви по погасителни вноски по договор за банков кредит следва да се счита за преодоляно посредством решаващите мотиви, съдържащи се в ТР от 21.01.2022 г. по т. д. № 5/2019 г. на ОСГТК на ВКС. В тези мотиви се утвърждава практиката на ВКС, че при разсрочването на едно парично задължение, което по естеството си е еднократно /плащане на цена, връщане на заем/, респ. при уговорката плащането да се извършва на вноски с различни падежи, не се касае за периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. „в” ЗЗД. Приема се, че в този случай задължението се погасява на части, в интерес на длъжника и въз основа на изрично дадено съгласие от страна на кредитора, по аргумент от разпоредбата на чл. 66 ЗЗД. При договорите с периодично или продължително действие, през всеки период от време и двете страни по правоотношението престоират и за тях възникват относително самостоятелни задължения с отделни падежи, които имат общ правопораждащ факт, но не представляват части от едно цяло вземане. Обратното - при уговорка за разсрочване на части на едно по правило еднократно задължение, престоира само длъжникът, след като вече кредиторът е изпълнил, а този факт сам по себе си не е достатъчен, за да определи изпълнението като периодично. Поради това при постигнато съгласие плащането на

дължимата сума да е разделено на погасителни вноски с падежи на определени дати,отделните вноски не стават автоматично сбор от отделни, периодично дължими плащания. Задължението продължава да бъде само едно и крайният срок за погасяването му е падежът на последната разсрочена вноски или моментът, в който е обявена предсрочната изискуемост. В случая е предявена претенция не за отделни падежирали вноски, а относно цялото неплатено вземане след обявена предсрочна изискуемост на кредита, поради което от този момент започва да тече давността по [чл. 114 ЗЗД](#) /така и [решение № 261 от 12.07.2011 г. на ВКС по гр. д. № 795/2010 г., IV г. о., ГК](#); [решение № 28 от 5.04.2012 г. на ВКС по гр. д. № 523/2011 г., III г. о., ГК](#)/. В настоящия случай предсрочната изискуемост на кредита е обявена на 19.08.2019 г., заявлението за издаване на заповед за изпълнение е подадено на 25.11.2019 г., респ. вземанията по договора за банков кредит за главница и възнаградителна лихва не са погасени по давност.

Според [чл. 114, ал. 4 ЗЗД](#), при искиове за неустойка за забава давностният срок започва да тече от последния ден, за който се начислява неустойката. В настоящия случай според практиката на ВКС под последен ден, за който неустойката се начислява следва да се разбира последният ден на исковия период, т. е. от периода, за която ищецът претендира да му бъде присъдена конкретна сума за изтекла неустойка. Когато към датата на завеждане на иска не е извършено плащане на главния дълг и върху него продължава да се начислява неустойка, по давност следва да се счита погасено вземането за нея за период, по-голям от три години преди датата на предявяване на претенцията, както е правилото за погасяване на всички периодични вземания. В случая и при съобразяване заключението на вещото лице по ССЧЕ неустойка се дължи за времето от 25.11.2017 г. до 12.03.2020 г. в размер на 4283,76 евро и за времето от 14.05.2020 г. до 18.08.2020 г. в размер на 671,97 евро. За горницата до 8061,80 евро и за периода 19.04.2011 г. – 24.11.2017 г. вземането на банката за наказателна лихва е погасено по давност, поради което и подлежи на отхвърляне. Основателно е искането за присъждане на разноски за обявяване на предсрочна изискуемост, тъй като същите са във връзка със събиране на вземането /чл. 309а ТЗ/.

По иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86 ЗЗД:

По делото се установи наличието на главен дълг и изпадането на ответника в забава. Видно от заключението на вещото лице по ССЧЕ, за периода от 19.08.2020 г. до 24.11.2020 г. мораторната лихва върху преретнидараната главница възлиза на 289,90 евро, поради което и искът е изцяло основателен и следва да се уважи.

По разноските:

Съгласно задължителните разяснения, дадени с т. 12 от [ТР № 4/18.06.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 4/2013 г., ОСГТК, съдът, който разглежда иска, предявен по реда на \[чл. 422\]\(#\), респ. \[чл. 415, ал. 1 ГПК\]\(#\), следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство. На основание \[чл. 78, ал. 1 ГПК\]\(#\) ответникът следва да заплати на ищеца сумата в размер на 1566,21 лв. – разноски съобразно уважената част от исковите, в т.ч. за държавна такса, депозит за ССЧЕ и адвокатско възнаграждение.](#)

На ищеца (заявител в заповедното производство) следва да бъдат присъдени разноските, направени от него в заповедното производство –1095,18 лв. за платена

държавна такса и юрисконсултско възнаграждение.

На ответниците на основание чл.78 ал.3 ГПК се следват разноски за адвокатско възнаграждение и депозит за вещо лице в размер на 322,25 лева в исковото и 180,60 лева в заповедното производство.

Мотивиран от посоченото, Софийски районен съд,

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от „..... АД, ЕИК, седалище и адрес на управление гр..... срещу М. А. Д., ЕГН, и С. М. Д., ЕГН –и двамата със съдебен адрес гр..... искове с правно основание чл.422 ГПК вр. 430 ал.1 и ал.2 3ЗД и чл. 79, ал. 1 3ЗД вр. чл. 9 ЗПК, че М. А. Д., ЕГН, и С. М. Д., ЕГН му **ДЪЛЖАТ** солидарно сумата от **10649,40 евро**, представляваща неизплатена главница по договор за банков кредит №..... г., ведно със законна лихва от 25.11.2020 г. до изплащане на вземането, договорна лихва в размер на **10464,21 евро** за периода от 18.08.2011 г. до 18.08.2020 г., санкционна лихва в размер на **255,40 евро** за периода от 13.03.2020 г. до 13.05.2020 г., наказателна лихва в размер на **4283,76 евро** за периода 25.11.2017 г. до 12.03.2020 г., наказателна лихва в размер на **671,97 евро** за периода от 14.05.2020 г. до 18.08.2020 г., законна лихва за забава в размер на **289,90 евро** за периода от 19.08.2020 г. до 24.11.2020 г., както и сумата в размер на **144 лева** за разноски за връчване на покана за предсрочна изискуемост, за които е издадена заповед за изпълнение въз основа на документ по чл.417 ГПК по ч.гр.дело № 58521/2020 г. по описа на СРС, 29 състав, като **ОТХВЪРЛЯ** исковете за договорна лихва за разликата над **10464,21 евро** до претендирания размер от **10464,70 евро, както и** за наказателна лихва за разликата над **4283,76 евро** до претендирания размер от **8061,80 евро** и за периода 19.04.2011 г. – 24.11.2017 г.

ОСЪЖДА М. А. Д., ЕГН, и С. М. Д., ЕГН **ДА ЗАПЛАТЯТ** на „..... АД, ЕИК, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата в размер на **1566,21 лева**, разноски в исковото производство и сумата от **1095,18 лева** разноски в производството по ч. гр. дело № 58521/2020 г. по описа на СРС, 29 състав.

ОСЪЖДА „..... АД, ЕИК **ДА ЗАПЛАТИ** на М. А. Д., ЕГН, и С. М. Д., ЕГН на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата в размер на **322,25 лева** разноски в исковото производство и сумата от **180,60 лева** разноски в производството по ч. гр. дело № 58521/2020 г. по описа на СРС, 29 състав.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____